

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΩΝ

Μ. ΠΙΠΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιγὰς εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ γαστρονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ. (μετὰ εἰκόνος). μυθιστορία Ἰσπανικὴ (Συνέχεια).
— ΤΟ ΣΙΦΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΡΙΟΛΑ, ἐπεισόδιον ἱστορίας ἐν τῇ τουρκικῇ Αἰλίῃ, ὑπὸ
Ι. Π. Γεωργαντοπούλου (τίτλος). — Ἡ ΔΕΣΠΟΝΗ ΜΟΝΣΟΡΟ, μυθιστορία Ἀλεξανδρῶν
Δουρᾶ (Συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς Ἰταλίαις 6
Ἐν τῇ ἑσπερίᾳ φρ. χρυσᾷ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΙΛΑΔΑ προγυμναζόμενα λεπτά 20.

Παρίστα τὸν ἀληθεῖ τῶν ἱστοριῶν (πλ. 278).

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΣΠΑΝΙΚΗ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΦΕΡΑΙΝΑΝΔΟΥ ΔΕ-ΓΟΝΖΑΛΕΣ

[Συνέχεια τῶν προηγουμένων φυλλῶν].

Θ'

Ἄνθρωπος μετεμπετισμένος ὡς Κινέζος δι-
ῆλθε πλησίον τῆς Κλάρας.Ἀστραπή, ἐκπεμπομένη ἀπὸ τῶν ὀπῶν
τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ προσώπου του, διε-
σταυρώθη μὲ τὸ βλέμμα τῆς νέας γυναι-
κός, εἴτα δ' ὁ ἄνθρωπος ἀπεμακρύνθη.Μετ' οὐ πολὺ, ἡ Κλάρα ἐγκατέλιπε
τὴν αἴθουσαν, δι' ἧλθέ τινα δωμάτιον,μετέβη δὲ καὶ ἐκάθησε πρὸ τῆς θερμά-
στρας ἀπομεμακρυσμένου δωμάτιου, ἐν τῷ
ὁποίῳ ὁ Κινέζος ἀνεπαύετο ἐπὶ ἀνκλίν-
τρου.Μετὰ μίαν στιγμὴν, ἤρχισαν νὰ συν-
διαλέγονται χαμηλοφῶνως.Ἐὰν δέ, διαρκούσης τῆς συνδιαλέξεως,
ἵστατό τις τῶν προσωποποιῶν εἰς τὴν
θύραν, ἵνα παρατηρήσῃ αὐτοὺς, ἡ Κλάρα
ἐξερογνύετο εἰς τοιοῦτον ἐγκαρδιον καὶ
θαυμασίως προσπεποιημένον γέλωτα, ὥστε
εἰς πάντας σχεδὸν ἐπῆρχετο ἡ ἐπομένη
σκέψις.— Ἡ εὐειδὴς χήρα διασκεδάζει εἰς
βῆρος ἀνοήτου τινός.Ἐσκέπτοντο δὲ τοιοῦτοτρόπως, διότι
ἐγίνωσκον ὅτι ἄνθρωπος, συνδιαλεγόμενος μετ'
αὐτῆς, μόνον περὶ ἔρωτος θὰ τῇ ὁμιλεῖ.Οὐχ ἤττον, ἡ συνομιλία τῶν ἦτο σο-
βρωτάτη· ὁ γέλωτος τῆς Κλάρας μόνον
σκοπὸν εἶχε ν' ἀποπλανᾷ τὰς ὑπονοίας.— Λοιπὸν, Λοπέζ, ἔλεγεν ἡ χήρα, εἶ-
ναι ἐδῶ, αἱ; Τὸ προσηθαισθητόν· ἡσθάνθη
τὸ ὀξύ ῥίγος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καταλαμ-
βάνομαι ὅσάκις εἶναι πλησίον μου.— Εἶναι ἐδῶ, ἀπεκρίθη λακωνικῶς καὶ
διὰ φωνῆς βραγχνῆς ὁ Λοπέζ.— Εἰς τί μοι χρησιμεύει, λοιπὸν, νὰ
προσφέρω ἀναθήματα εἰς τὴν Παναγίαν
τῆς Ἀτόχας, νὰ συντηρῶ ὀρφανὰ, νὰ βο-

ηθῶ δυστυχεῖς καί, πρὸ παντός, νὰ παραιτῶμαι τοῦ ἔρωτος, ἥτις εἶναι ἡ μεγίστη τῶν θυσιῶν διὰ πάντα ἄνθρωπον;

— Εἶναι ἐδῶ, ἐπανελάθεν ὁ Λοπές.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τῶν λέξεων τούτων, ἡ Κλάρα ἐκράτησε κραυγὴν, ἠγέρθη καὶ διηυθύνθη, τρέμουσα, πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου.

Πρὸ τῆς θύρας ταύτης εἶχεν ἐμφανισθῇ ὕψηλός καὶ ἰσχυρότατος ἀνὴρ, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐντελῶς ἐξυρισμένην, πλὴν τῆς κορυφῆς, εἰς τὴν ἐφύετο φλόκος μαλλίων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐστηρίζοντο τρία πτερὰ πτηνοῦ τῆς Βεγγάλης. Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἦτο χαλκόχρους, τὸ δὲ πρόσωπον, οἱ βραχίονες καὶ αἱ γυνεὶ κνήμαι αὐτοῦ ἦσαν ποικιλοχρῶς ἐστιγμέναι. Ἐφερεν εὐρὺ ἐκ πτερῶν ἔνδυμα, εἶδος βραχυτάτης ὁμοίας ἀναξυρίδος καὶ ἰνδικᾶς ἐμβάδας· περιδέσαιον μελανῶν μαργαριτῶν καὶ ἕτερον κοράλλινον ἐκόσμουον τὸν τράχηλόν του. Ἦτο ἄνευ προσωπίδος. Ἐν τῇ ἐκτάκτῳ περιβολῇ του παρίστα τὸν ἀληθῆ τῶν Ἰνδῶν τύπον.

Περίεβαλε, διὰ τοῦ μελαγχολικοῦ βλέμματός του, τὸν Λοπές καὶ τὴν Κλάραν, ὅτε δ' αὕτη, ἐγερθεῖσα, ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ αὐτόν, στρέψας τὰ νῶτα, ἐγένετο ἄφαντος.

Ἡ νέα γυνὴ ἐπανῆλθε παρὰ τὴν ἐστίαν, ριφθεῖσα δ' ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Ἐνθυμήθητε ὅτι, δὲν εἴμεθα μόνοι καὶ ὅτι δύνανται νὰ μᾶς ἴδωσιν, εἰπὲν αὐτῇ ζωηρῶς ὁ Λοπές.

Ἡ Κλάρα ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά της καὶ ἀνέλαβε τὸ γαλήνιον ὕψος της, δηλαδὴ ἐσχημάτισε τὸ πρόσωπόν της κατὰ τὴν περίστασιν.

— Σήμερον εἶναι ἡ εἰκοστὴ ὀγδόη Φεβρουαρίου, εἶπεν ὁ Λοπές.

Ἡ δὲ βραγχὴ καὶ ὑποχθόνιος φωνὴ του ἐφάνετο προερχομένη ἀπὸ τὸν ἄδην.

— Ἐπεδόθην εἰς τρελλὰς δαπάνας, ἐλπίζουσα, ὅτι ἡ κίνησις, ὁ θόρυβος, ἡ μουσικὴ ἤθελον τὸν ἀποδιώξει...

Πλὴν περὶ τὸ μεσονύκτιον... ὡς πᾶν ἔτος...

— Ὑπάρχει τι χειρόν τούτου.

— Χειρόν τούτου;

— Δὲν παρατηρήσατε μίαν νεάνίδα, ἐλθούσαν μόνην εἰς τὸν χορὸν καὶ φέρουσαν πολυτελὲς κόσμημα ἐκ μελανῶν μαργαριτῶν;

— Ναί, ναί, τὴν παρατήρησα.

— Εἶδετε τὸ πρόσωπόν της;

— Δὲν εἶδον εἰμὴ τὸ στόμα, τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ὤμους αὐτῆς... οὔτινες εἶναι λευκοί, λευκότατοι· ἡ κόμη αὐτῆς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι μέλανες... Εἶπετε δ' ὅτι ἦλθε μόνη;

— Ἐλαβον πληροφορίας· ὁ Ἀντώνιος μοι εἶπεν ὅτι ἐπέβη μόνη δημοσίας ἀμάξης.

— ὦ! τότε πρέπει ἀπολύτως νὰ πληροφορηθῶμεν.

— Ἡ ἐμφάνισίς της παρήγαγε βαθεῖαν αἰσθησιν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν, ἐνεφανίζετο

αὐθις εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου ὁ Ἰνδός, κρατῶν εἰς τὸν βραχίονά του τὴν ροδόχρουν προσωπίδοφόρον. Ἐσταμάτησαν. Ὁ Ἰνδός ἐρριψε νέον μελαγχολικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Λοπές καὶ τῆς Κλάρας, ἡ δὲ προσωπίδοφόρος μὲ τοὺς μαύρους μαργαρίτας ἐμειδίασεν ἐλαφρῶς.

Εἶτα δ' ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των.

Τὴν φορὰν ταύτην, ὡρότης κατέλαβε τὸ πρόσωπον τῆς Κλάρας, ἀλλ' ἔνεκεν ὀργῆς οὐχὶ ἐκ φόβου.

— Τοῦτο εἶναι παραποῦ! ἀνέκραξεν ἄφου οὐδεμίαν ἔχω ν' ἀποδώσω κατ' ἐμαυτῆς μομφήν, ἔχω ἄδικον νὰ φοβώμαι καὶ νὰ θυσιάζωμαι. Ἀ! ἐπανελάθεν, ἰδοῦσα προσωπίδοφόρον μὲ μέλαν δόμιον εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, εἶναι αὐτός! ἀπεφάσισα. Ἀφετέ με μόνην, Λοπές.

— Αὐτός! αὐτός! ἐψιθύρισε οὗτος· εἶναι μᾶλλον ἐπικίνδυνος τοῦ φοβεροῦ φαντάσματος.

I

Ὁ προσωπίδοφόρος προέβη βραδέως πρὸς τὴν Κλάραν καὶ ἐστήριξε τὴν δεξιάν του ἐπὶ τοῦ ἐρείσινώτου τοῦ ἀνακλίντρου αὐτῆς.

Ἦτο τὸ αὐτὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον εἶδομεν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν χορὸν, παρακολουθοῦν τὴν ροδόχρουν προσωπίδοφόρον.

Εἶχε τὸ πρόσωπον ἐντελῶς κεκαλυμμένον.

Παρατήρησε σιωπηλῶς ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὴν Κλάραν.

— Καθήσατε, Σανδοβάλ· σὰς ἀνεγνώρισα παραχρῆμα, εἶπεν ἡ εὐειδὴς χήρα μετὰ θλιβεροῦ μεδιόματος.

— Ἀφοῦ μὲ ἀνεγνώρισατε, κυρία, εἶπεν ἐκεῖνος, ἀναλαβὼν τὴν φυσικὴν φωνήν του καὶ καθήσας ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐγκαταλείψῃ ὁ Λοπές, σὰς εὐχαριστῶ.

— Διὰ τί;

— Διότι δὲν ἀπεμακρύνθητε ἐμοῦ.

— Οὐδένα ἀποφεύγω, ἀπεκρίθη αὐστηρῶς ἡ Κλάρα.

— Συγγνώμην· πλὴν φρονῶ, ὅτι ἔχω λόγους, μάλιστα δὲ ἀποδείξεις νὰ πιστεύω, ὅτι μὲ ἀποφεύγετε, ἄγνοῶ διατί.

— Σὰς βεβαιῶ, Σανδοβάλ, ὅτι πλανᾶσθε.

— Δὲν εὐρίσκεσθε δι' ἐμὲ εἰς τὴν οἰκίαν σας εἰμὴ ὁσάκις εἶναι καὶ ἄλλοι παρόντες.

— Θὰ ἔσχον τὴν ἀτυχίαν νὰ ἀπουσιάζω κατὰ τὰς λοιπὰς ἐπισκέψεις σας· Μὴ ἀποβάλετε ὅμως τὸ προσωπεῖόν σας... σὰς ἱκετεύω, εἶπε μετὰ ζωηρότητος, ἰδοῦσα, ὅτι ὁ Σανδοβάλ ἠθέλησε ν' ἀφαιρέσῃ αὐτό.

— Ὡς ἐπιθυμεῖτε, κυρία, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Ἀς ἐπανεέλθωμεν ὅμως εἰς τὴν ἐριδα ἡμῶν... ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐπαναλάβω, ὅτι ἔχω ἀποδείξεις τῆς ὑμετέρας ἀρνήσεως τοῦ νὰ μὲ δεχθῆτε ὁσάκις εἴσθε μόνη.

— Ἐπεθύμουν νὰ γνωρίσω τὰς ἀποδείξεις, εἶπεν ἡ Κλάρα, μειδιῶσα.

— Μετὰ τὴν τρίτην ἀρνήσιν ὑμῶν, ἐ-

πέβην δημοσίας ἀμάξης καὶ παρεφύλαξα τὴν οἰκίαν σας...

— Εἶναι ἀναξιοπρεπές, Σανδοβάλ! ἀνεφώνησεν ἡ χήρα, γελῶσα ἀκουσίως· ἐνεδραν κατὰ γυναικός!

— Κατὰ γυναικὸς πολὺ σκληρᾶς...

— Ἀγνοῶ τίνι τρόπῳ ἐδείχθη σκληρὰ πρὸς ὑμᾶς.

— Ἐμποδίζουσα με νὰ ἐκδηλώσω ὑμῖν τὰ πρὸς ὑμᾶς αἰσθήματά μου, τὰ ὁποῖα ἀναμφιβόλως γινώσκετε, διότι δὲν ὑπάρχει γυνή, μὴ ἐννοοῦσα ὅτι ἀγαπᾶται.

— Ἀ! ἔχω, λοιπόν, τὴν τύχην ν' ἀρέσκω ὑμῖν.

— Δὲν πιστεύω, κυρία, ὅτι...

— Ναί, εἶναι ἀγαθὴ τύχη διὰ γυναῖκα, ὅτε ἀνὴρ διακεκριμένος ὑπὸ πολλὰς ἐπὶ ψεις, ἀνὴρ ἐξοχος, παθκίκεται ὑπὲρ αὐτῆς· ἡ τοιαύτη γυνὴ ὀρεῖται τοῦλάχιστον νὰ ὑπερφηανεῖται διὰ τοῦτο.

— Δισταζῶ ὡς πρὸς τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποῖαν δέον νὰ δώσω ὑμῖν, κυρία, εἶπεν ὁ Σανδοβάλ, κάπως δυσηρεστημένος.

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ἡ Κλάρα μὲ φυσικώτατον ὕψος.

— Διότι ἄγνοῶ ὁποῖαν ἐρμηνεῖαν νὰ δώσω εἰς τοὺς ὑμετέρους λόγους.

— Οἱ λόγοι μου δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην ἐρμηνείας, διότι οὐδὲν ὑποκρύπτουσιν· ἔχουσιν ἀπλούστατα τὴν ἐννοίαν, τὴν ὁποῖαν ἐκφράζουσι· θέλουσα δὲ νὰ πιστεύσω, ὅτι δὲν ὑποκρίνεσθε, ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τί ἐν ἐμοὶ ὑπάρχει, τὸ ὁποῖον ἐμποεῖ ὑμῖν τοιαύτην ἐντύπωσιν.

— Τί; ψυχὴ, καρδίαν, καλλονή, πάντα ταῦτα μεγαλοπρεπῆ, εὐγενῆ, ἐξοχα, ἀνεφώνησεν ὁ Σανδοβάλ ἐν εἰλικρινεῖ ἐνθουσιασμῷ. Ἀλλὰ συγχρόνως ἀνευρίσκω ἐν ὑμῖν σπουδαιότατον ἐλάττωμα.

— Ποῖον; ἠρώτησεν ἡ Κλάρα, μειδιῶσα.

— Τρομερὸν ἐλάττωμα.

— Σὰς παρακαλῶ μὴ με φοβίζετε περισσότερο· ἀποκαλύψατέ μοι τὸ ἐλάττωμα.

— Εἴσθε ὑπερμέτρως πλουσία.

— Ἀ! ἀνεφώνησεν ἡ εὐειδὴς χήρα μὲ ἰδιαίτερον τόνον φωνῆς.

— Ἐγώ. διήλθον λίαν ταχέως τὸν βίον, τὸ ὁμολογῶ· εἰσέρχομαι εἰς τὸ φθινόπωρον αὐτοῦ καὶ εἰσέρχομαι σχεδὸν πτωχός. Κατέχω εἰσέτι ὅ,τι μοι ἀρκεῖ, ὅπως ζήσω εὐπρεπῶς, ἴσως δὲ καὶ μετὰ τινος πολυτελείας... Πλὴν... ὡς λέγουσι... καὶ ὡς γενικῶς πιστεύεται, ἡ φιλοχρηματία εἶναι τὸ ἐλάττωμα τῶν γερόντων, ἐγὼ δ' ἀρχίζω νὰ γηράσκω...

— Κατὰ πρῶτον, δὲν εἴσθε γέρον, οὐδ' ἐκτεθειμένος εἰς τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι δὲν ἐπιδιώκετε ἢ τὴν περιουσίαν. Ἐὰν ἀπέφυγον ὑμᾶς, δὲν τὸ ἐπραττον ἐπὶ τῇ ὑπονοίᾳ, ὅτι ἀγενὲς πάθος, ἡ δίψα τοῦ χρυσοῦ, σὰς ἐξώθει πρὸς με, ἀλλὰ διότι...

— Διότι ἐφοβεῖσθε, ὅτι δὲν θὰ ἡδύνασθε νὰ με ἀγαπήσητε.

— Οὐδ' ἔνεκα τούτου.

— Προσέξατε εἰς τοὺς λόγους σας, Κλάρα, δυνατόν νὰ ἐκλάβω αὐτοὺς σπουδαίους καὶ νὰ πιστεύσω ἐμαυτὸν εὐτυχῇ.

— Ἀποδώσατε εἰς αὐτοὺς ὁποῖαν ἐννοίαν προτιμᾶτε. Εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν θὰ ἦτο γελοῖον νὰ κάμνωμεν τὸν ἔρωτα ὡς εἰκοσαετείς. Ἐξομολογήθητε κατὰ τοὺς τύπους καὶ δέχομαι τὴν ἐξομολόγησίν σας. Ἐὰν εἶχον τὴν πρόθεσιν νὰ μὴ ἀκούσω αὐτήν, δὲν ἤθελον ἀπομακρύνει τὸν Λοπές· καὶ ἤθελετε ἀναγκασθῆναι νὰ ἐξακολουθήσητε νὰ σιωπᾶτε. Ὅσαίς γυνή, ἐκτιμῶσα ἑαυτήν, δέχεται καὶ προκαλεῖ τοιοῦτοτρόπως μίαν ἐξομολόγησιν, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐπιθυμεῖ αὐτήν.

— Ὡς, ἐπανελάβην ὁ Σανδοβάλ, τοῦ ὁποῖου ἡ φωνὴ ἔτρεμεν ἐκ τῆς συγκινήσεως, δύναμαι νὰ ἀπεκδέχωμαι...

— Τὰ πάντα.

— Πότε θὰ πραγματοποιηθῶσιν οἱ πόθοι μου;

— Εἶμαι ἐλευθέρη. Εἰς γάμος περατοῦται ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

— Ὡ! βεβαιώσατέ με, ὅτι δὲν ὀνειρεύομαι.

— Ὁχι, φίλε μου, ὄχι, δὲν ὀνειρεύεσθε, μόνον φοβοῦμαι...

— Τί;

— Μήπως δὲν θελήσητε νὰ με νυμφευθῆτε.

— Ἀ! κυρία!... ὁ διακαέστερος καὶ διαρκέστερος πόθος μου εἶναι ν' ἀφιερῶσω ὑμῖν τὸ φθινόπωρον τοῦ βίου μου καὶ ν' ἀνεύρω ἐν ὑμῖν τὸν ἄγγελον, τὸν ὁποῖον ἀναζητῶ.

— Καὶ οὐδέποτε ἀπηντήσατε τὸν ζητούμενον ἄγγελον;

— Ἐὰν τὸν ἀνέυρισκον, θὰ ἠνούμην μετ' αὐτοῦ... Πλὴν, τὸ βλέπετε, εἶμαι εἰσέτι ἄγαμος... καὶ μάρτυς.

— Σανδοβάλ, οὐδέποτε ἠγαπήσατε μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς καρδιάς σας! εἶπεν ἡ Κλάρα μετὰ ζωηρότητος.

— Ναί, ναί, κυρία, ἠγάπησα τοσοῦτον, ὥστε πολλὰκις ἠσθάνην τὴν καρδίαν μου σπαρσσομένην. Περιέτρεχον τὸν κόσμον ὡς ὁδοιπὸρος διψῶν καὶ ἀναζητῶν διαφυγῇ καὶ καθαρὰν πηγὴν ὕδατος. Ποσάκις, πιστεύσας ὅτι ἀνεκάλυψα τὴν πηγὴν ἐκείνην, δὲν ἔπιον εἰμὴ ὕδωρ σεσηπός! Ποσάκις, θαμβῶθεις ὑπὸ τῆς σχεδὸν ιδεώδους καλλονῆς γυναικός, ὑπὸ τοῦ γλυκεῆς καὶ γαλινίου βλέμματός της, εἶπον κατ' ἑμαυτόν: Ἰδοὺ τὸ τέρας τῆς περιπλανήσεώς μου! ἀνεῦρον ὅμως, ὑπὸ τὸ ἀπατηλὸν προσωπεῖον, ὃν κοινὸν καὶ ἀχρεῖον.

— Ὑπὲρξατε λίαν δυστυχής! εἶπεν ἡ Κλάρα, γενομένη σύννοος. Τώρα ἐννοῶ τὴν ἐκφρασὴν τῆς θλίψεως, ἥτις ἐνυπάρχει εἰς τὸ βλέμμα, εἰς τὸ μειδίαμα, εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς ὑμῶν. Εἶχον μαντεύσει ἐν ὑμῖν ψυχὴν, ὑποφύρουσαν μετὰ μεγίστης καρτερίας τὰς βασάνους τῆς, χωρὶς οὐδεμίαν αὐτῶν νὰ ἐλθῇ εἰς τὸν κόσμον. Τοῦτο προὐκάλεσε τὸ ὑπὲρ ὑμῶν ἐνδιαφέρον μου μετ' οὐ πολλὴ ἀπότῃς πρὸ δύο ἐτῶν γωριμίας ἡμῶν. Ἐκτότε, ἐξ οὐδεμιᾶς τῶν ἐσπερινῶν συναναστροφῶν μου ἐλείψατε, συναναστροφῶν σπουδαίων, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν χαρτοπαίζουσι καὶ ἐκ τῶν ὁποίων, ἐνεκα τῆς ἀπουσίας νέων γυναικῶν, εἶναι ἀποκεκλεισμένος ὁ ἔρως· ἐσυ-

χνάζετε δ' εἰς αὐτάς, χωρὶς νὰ παράσχητε τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν, δεικνύμενος εἰς ἄκρον προσεκτικὸς.

— Ὑμεῖς δὲν ὑποπτεύσατε τὸν λόγον τῆς παρουσίας μου;

— Ποία γυνή, ὡς πρὸ ὀλίγου ἐλέγετε, δὲν αἰσθάνεται ἐὰν ἀγαπᾶται καὶ πόσον; Δὲν ἠγνόουν, ὅτι ἤρκει νὰ τείνω ὑμῖν τὴν χεῖρά μου, ὅπως λάβητε αὐτὴν μετὰ παρφορᾶς.

— Διατὶ ὅμως δὲν μοι ἐτείνατε αὐτὴν μέχρι σήμερον;

— Ἐξ ἔρωτος...

— Ἐξ ἔρωτος πρὸς ἕτερον;..

— Ὁχι... πρὸς ὑμᾶς.

— Θὰ μὲ κάμετε νὰ χάσω τὸν νοῦν μου.

— Θεὸς φυλάξοι!

— Τῇ ἀληθείᾳ, δὲν ἐννοῶ.

— Ἐροβούμην νὰ κάμω ὑμᾶς κοινωνὸν τῆς δυστυχίας μου.

— Τώρα ἐννοῶ ὀλιγώτερον... Ὑμεῖς δυστυχής!

— Δυστυχιστάτη...

— Ὅποιον μυστικὸν ὑποκρύπτεται; ἐπιθύρισε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σανδοβάλ.

— Ὡ! ἀνέκραξεν αἰφνης ἡ Κλάρα, ἐγερθεῖσα ὡρὰ ἐκ τοῦ τρόμου καὶ ἀτενίζουσα τὴν θύραν τοῦ δωματίου, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐμφανισθῇ ἡ πρότερον τὸ ροδόχρουν προσωπεῖον φέρουσα καὶ νῦν ἀσκεπὲς καὶ λάμπον ἐκ τῆς καλλονῆς ἔχουσα τὸ πρόσωπον γυνή.

— Συγχαρῶστέ μοι, κυρία, εἶπεν ἡ νεωστὶ ἐλθοῦσα, ἀφοῦ ἐπλησίασε, χωρὶς νὰ δεῖξῃ ἐλαχίστην ταραχὴν, πλὴν, ὅσον ἐὰν θεωρηθῇ παρ' ὑμῶν παράδοξον, αἰσθάνομαι ψύχος.

Ἡ Κλάρα δὲν ἀπεκρίθη. ἀλλὰ, ἐγερθεῖσα σκυθρωπὴ καὶ τρέμουσα, ἐχαιρέτησε τὴν ἄγνωστον καὶ ἔδειξεν αὐτῇ τὸ ἴδιον ἑαυτῆς ἀνακλιντрон.

— Ὁχι, ὄχι, εἶπεν ἡ ἄγνωστος, λαβοῦσα ἐδώλιον καὶ κχθεσθεῖσα μεταξὺ τοῦ Σανδοβάλ καὶ τοῦ κενοῦ ἀνακλιντρου τῆς χήρας.

— Τὸ ὑπώπτειον! ἐπιθύρισε ἡ Κλάρα, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ προῦδιδον τὴν ταραχὴν τῆς.

Εἶτα δὲ προσέθηκεν ὑψηλοφώνως, ἐξακολουθοῦσα νὰ παρρησιᾶσθαι προσεκτικῶς τὴν νεοελθοῦσαν:

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ...

— Σὰς εὐχαριστῶ ἐκ νέου, κυρία... ὦφειλον, κατὰ πρῶτον, νὰ αἰτήσω παρ' ἡμῶν συγγνώμην, διότι ἤλθον εἰς τὴν θελητικὴν ἐπερίδα ὑμῶν πλὴν ἄλλοτε θέλω λάβει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς εἶπω τὸ αἴτιον.

— Μοι εἶναι λίαν εὐχάριστος ἡ παρουσίᾳς σας, κυρία· ἐν τῷ μεταξὺ δὲ πράξατε ὡς ἐὰν ἦσθε εἰς τὴν οἰκίαν σας. Ὑγειαίνετε... ὑγειαίνετε...

Ὁ δεύτερος χαιρετισμὸς, τὸν ὁποῖον ἡ Κλάρα ἀπήγγειλε συγκενιμένη, ἀπνυθύνετο πρὸς τὸν Σανδοβάλ.

Ἡ Κλάρα ἐξῆλθε μετὰ ζωηρότητος τοῦ δωματίου, ὡς ἐὰν ἐφευγεν.

Ὁ Σανδοβάλ ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς

ἀγνώστου, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν ἀπέσπα τὸ βλέμμα του.

Δὲν ἐνεθυμεῖτο ἐὰν εἶχε πού ἴδει ἄλλουτε γυναῖκα ἢ μᾶλλον παιδίσκην τόσον ὠραίαν καὶ πολυθέλητρον, οὐδὲ πρόσωπον τόσῳ λευκόχρουν καὶ κόμην τόσῳ μέλαιναν, οὐδ' ὀφθαλμοὺς τόσον σπινθηροβολοῦντας καὶ ἐκφραστικούς, ταυτοχρόνως δὲ τόσῳ γαλινίους καὶ ἐκπέμποντας ἀκτῖνας εὐφύας, πάθους καὶ εὐγενείας. Ἐν βραχυλογίᾳ, οὐδέποτε εἶχεν ἀπαντήσῃ σύνθρονον τόσον ἐντελὲς θελητήτων καὶ ἐνταυτῷ τόσῳ κομψότητά, πλοῦτον καὶ ἀπλότητα περιβολῆς.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν βασιλισσῶν τῆς φύσεως, αἵτινες, συναίσθανόμεναι τὸ ἴδιον ἑαυτῶν κράτος, ἐνθρονίζονται ἐν ὅλῃ τῇ γοητείᾳ τῆς ἑαυτῶν μεγαλειότητος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑποτελῶν, ὑποτασσομένων ὑπὸ ἀγνώστου μαγικῆς δυνάμεως· ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν πλάσμάτων, ἀληθῶν πραγματοποιήσεων ὀνείρων, ἅτινα γεννῶνται, ὅπως δημιουργῶσιν Κολάσεις εἰς τοῦτον τὸν κόσμον· ἄγγελος φλέγων, πηγὴ εὐτυχίας.

ΙΑ'

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς διηγήσεώς του, ὁ σκελετὸς ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤκουσα αὐτοῖς μηχανθμόν, βομβοῦντα εἰς τὸ κρανίον του.

— Ἡ μὲ τὸ ροδόχρουν προσωπεῖον γυνὴ ἦτο σύζυγός σου! ἀνέκραξεν.

— Τίς οἶδε; τίς οἶδεν; ἐπιθύρισε. Ἀφες με νὰ ἐξακολουθήσω.

Ὁμολογῶ, ὅτι ἡ διήγησις ἤρχιζε νὰ μ' ἐνδιαφέρῃ. Ὁρμεμφύτως, ἤμην προδιατεθειμένος κατὰ τοῦ σκελετοῦ.

Ὁ ἐπάρτος ὑπέφερε φρικωδῶς, τὰ ὅσθα του συνεκρούοντο.

Ἐμεινεν ὀλίγον μὲ τὸ κρανίον του κεκλιμένον ἐπὶ τῆς ὀστεώδους ἐσχάρης τοῦ στήθους του.

Ἐπὶ τέλους ἐξηκολούθησεν.

ΙΒ'

Ὁ Σανδοβάλ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τί ὑπέφερε πλησίον τῆς τότε ὠραίας ἐκείνης γυναικός.

Μηχανικῶς συνεδάυλισε τὸ πῦρ.

— Ὡ! εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ νεῆνις, μειδιάσασα.

Ὁ Σανδοβάλ ἐσκέφθη, ὅτι δὲν θὰ ἦτο εὐπρεπὲς ν' ἀφήσῃ αὐτὴν μόνην, οὐδὲ νὰ ἐξακολουθήσῃ προσωποποιῶν, ἀφοῦ ἐκείνη ἦτο ἀνευ προσωπίδος, ἐπομένως ἀφῆρεσε τὸ προσωπεῖόν του.

Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἀνεζήτησε πρόφασιν νὰ μείνῃ καὶ νὰ μὴ παρκαλοῦσθῃ τὴν Κλάραν, ὅπερ ὦφειλε νὰ πράξῃ· ἡρέσκειτο ἐπίσης νὰ κρίνῃ ὁποῖαν ἐντύπωσιν ἤθελε προξενήσῃ ἐπὶ τῆς ἀγνώστου.

Ὁ Σανδοβάλ ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες, καίτοι μὴ ὠραῖοι, ἔχουσι τὴν συμπαθεῖα καὶ δύναμιν, μολοντί προσεγγίζοντες εἰς τὴν ὠριμὴν ἡλικίαν, ν' ἀρέσκωσιν εἰς νέαν γυναῖκα.

Ἐλαφρῶς μελαγχροῖνός, μὲ τὴν κόμην

καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέλανα, μετ' αὐτοῦ γινώμιαν πτερυματώδη, γλυκεῖαν καὶ μελαγχολικὴν· ἐφαίνετο γεννηθεῖς ὅπως πρῶτη καὶ ἐμπνέη τὸ ἀγαθόν. Ἀπλῶς, ἀλλὰ μετὰ καλαισηθείας ἐνδεδυμένος, ἐδείκνυνεν ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν καλὴν κοινωνίαν.

Ὅσακις δύο πρόσωπα βλέπουσιν ἄλληλα τὸ πρῶτον, μάλιστα δ' εἰς περιστάσεις ὁποῖα ἢ προκειμένη, ἢ πρώτη λέξις εἶνε δυσχερής. Ἡ ὥραια ἄγνωστος ἔρχε τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματος νὰ μὴ αὐξήσῃ τὴν δυσχερείαν, παρτείνουσα τὴν ὀχληρὰν σιωπὴν.

— Εὐαρεστήθητε νὰ με συγχωρήσῃτε, κύριε, ὅτι διέκοψα τὴν συνδιάλεξιν ὑμῶν· ἴσως ἐφθασα εἰς ἀκατάλληλον στιγμήν, πλὴν δὲν εἶχον πλέον καίριον νὰ ἐπισθοδρομήσω· ἡσθάνομαι τόσο ψῆχος, ὥστε, κατὰ πρῶτον, δὲν διέκρινον εἰμὴ τὸ ζωηρὸν πῦρ τῆς ἐστίας.

Ἐρρίγησεν, προσέφρουσα τὰς τελευταίας λέξεις.

— Μήπως ὑποφέρετε, κυρία... Εἶναι τις ἐδῶ, τὸν ὁποῖον νὰ καλέσω ἐξ ὀνόματος ὑμῶν;

— Ὅχι, κύριε· ὁ σύζυγός μου ἀπουσιάζει· ἦλθον μόνη ἐξ ἰδιοτροπίας. Μνησθε, ὅτι ἡ κυρία Ἀλβαράδου, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίζω προσωπικῶς καὶ ἡ ὁποία ἀπολαύει πάσης ὑπολήψεως, ἔδιδε χορὸν μετρημισμένων, ἡθέλησα νὰ παρευρεθῶ εἰς αὐτόν. Ὁμολογῶ ὅτι ἡ πράξις μου εἶναι ἐκκεντρική, πλὴν, εἰς οὐδέναν οὐσα γνωστὴ εἰς τὴν πόλιν, ἡλπιζον νὰ μὴ προδοθῶ.

— Τῷ ὄντι, ἐγώ, ὅστις παρευρίσκομαι πανταχοῦ, οὐδέποτε εἶδον ὑμᾶς.

— Κατοικῶ ἐκτὸς τῆς Μεδρίτης καὶ διάγω βίον μονήρη.

— Ἀ! Καὶ δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν, ὅτι θὰ ἐρχεσθε νὰ κομῆτε τὰς συναναστροφὰς ἡμῶν;

— Χωρὶς ν' ἀποδέχωμαι τὰς κολακευτικὰς φιλοφρονήσεις ὑμῶν, σὰς λέγω, ὅτι οὐδέποτε ἔλαβον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συναναστραφῶ τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν τῆς πρωτεύουσας· ὁ σύζυγός μου εἶναι πολὺ ζηλότυπος.

Ἀπήγγειλε τὰς παραδόξους ταύτας λέξεις μετ' ὀνόματος μάλλον παράδοξον.

— Ἐννοῶ τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ, κυρία, εἶπεν ὁ Σανδοβάλ, ἐντελῶς παραζαλισμένος· ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν τοῦ, θὰ ἐζήλευον καὶ τὸν θωπεύοντα τὴν κόμην σας ἄερα.

— Βεβαίως, προτίθεσθε νὰ ἐξαντλήσῃτε μετ' ἐμοῦ ὀλόκληρον τὸ γυναικῆρεσκον λεξιλόγιον ὑμῶν καὶ σὰς εὐχαριστῶ πλὴν, τὸ καταλαβόν με αἰφνιδίον ψῆχος παρήλθεν. Ὑγειαινείτε.

Ἠγέρθη.

Ὁ Σανδοβάλ ἔπραξε τὸ αὐτό.

— Ἀφοῦ ἦλθετε εἰς τὸν χορὸν μόνη...

— Θέλετε νὰ γενῆτε ὁ συνοδός μου;

— Θὰ εἶναι εὐτυχία τόσο μείζων δι' ἐμὲ ὅσα δὲν ἡλπιζον τοιαύτην.

— Καὶ ἡ κυρία Ἀλβαράδου;

— Λοιπόν, πιστεύετε...

Πιστεύω, ὅτι διατηρεῖτε μετ' αὐτῆς

σπουδαίας σχέσεις.

— Εἶμαι φίλος τῆς.

— Οὐδὲν πλέον;

— Σὰς ἐρκίζομαι, κυρία.

— Ἐμπρός· δέχομαι τὸν βραχίονά σας

διὰ μίαν στιγμήν.

— Διὰ μίαν στιγμήν;

— Ναι, διότι θέλω ἀπέλθαι ἐνωρίς.

— Ἀλλὰ θὰ χορεύσωμεν;

— Βεβαίως.

Μετ' ὀλίγον ἀμφότεροι ἀνεμυγνόντο εἰς τὸν χορὸν. Ἐχρυσέτο στρόβιλος.

Ὁ Σανδοβάλ ἀνεκίρτησε, περιπτυσσόμενος τὴν χορευτρίαν τοῦ, ἥτις ἐμέθυσκεν αὐτὴν διὰ τῶν ἀρωμάτων τοῦ στόματος καὶ τῆς κόμης τῆς καὶ ἐδύθιζεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τὸ καθαρὸν, ἀτενὲς καὶ ὀξὺ βλέμμα τῆς.

Οἱ βλέποντες διερχόμενον ἐκεῖνο τὸ ζεῦγος ἔμενον κεχνητὸς πρὸ τοῦ ἀξιοθαυμάστου πλάσματος.

Εἰς τὰς δύο ἀντιθέτως πρὸς ἀλλήλας κειμέναι θύρας τῆς αἰθούσης ἰστάμενα δύο πρόσωπα παρηκολούθουν ἐναγωνίως, διὰ τοῦ βλέμματός, τὴν ἄγνωστον καὶ τὸν Σανδοβάλ.

Τὸ μὲν τῶν προσώπων ἐκείνων ἦτο ἡ Κλάρα, τὸ δὲ ὁ Λοπές.

— Ὡ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἐκεῖνη, θὰ μὲ τὸν πάρει.

— Ὡ! ἐσκέπτετο ὁ ἕτερος, ἐὰν ἡγάπα ἐκεῖνη τὴν γυναῖκα καὶ ἐλησμόνει τὴν Κλάραν.

Ἐνθὺ δὲ ἐπιδίδοντο εἰς τὰς ἀντιθέτους ταύτας σκέψεις, ὁ Σανδοβάλ, καθ' ὅλοκληρίαν ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς χορευτρίας τοῦ, ἐπέθετε ταχέως καὶ ἀθροῦς φλογερὸν φίλημα, ἀνεγείρων δὲ τὴν κεφαλὴν, ἔλεγε διὰ φωνῆς ὑπερταμούσης καὶ ἀτενίζων ἐρωτικῶς τὴν ὥραιαν ἄγνωστον:

— Σὲ ἀγάπῳ!

Ἐκεῖνη ἐρρίγησεν εἰς τὴν ἐπαφὴν τῶν χειλέων τοῦ Σανδοβάλ καὶ εἰς τὸ ἀκουστικὴν τῆς ἐπιφωνήσεώς τοῦ.

— Ἀφοῦ γίνω χήρα, τῷ ἀπεκρίθη.

Εἶτα δ' ἀπηλλάγη τῶν χειρῶν τοῦ, διὰ κινήσεως τόσο ταχείας καὶ ἀπροσδοκήτου, ὥστε, ὅτε ὁ Σανδοβάλ ἡθέλησε νὰ τὴν παρηκολούθησιν, εἶχε γίνοι ἀφαντός.

Ὁ Σανδοβάλ ὤρμησε πρὸς τὴν ἑτέραν τῶν θυρῶν.

Μία γυνὴ τῷ ἔπραξε τὴν ἐξοδον.

Ἦτο ἡ Κλάρα.

— Τὴν νύκτα ταύτην, τῷ εἶπε, πρὸ τοῦ τέλους τοῦ χοροῦ... τώρα, μετὰ μίαν στιγμήν, ἀνάγκη νὰ σὰς ὁμιλήσω κατ' ἰδίαν. Λάβετε...

— Τί εἶναι αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Σανδοβάλ.

— Ἡ κλεῖς τῆς μυστικῆς θύρας τῆς οἰκίας.

— Ἀ!

— Θὰ σὰς περιμένω ἐκεῖ.

— Μετὰ μίαν στιγμήν, θὰ εὐρίσκωμαι εἰς αὐτήν, κυρία.

Μετὰ τοῦτο ἐξῆλθε, διελθὼν δὲ τὸν ἀντιθάλαμον καὶ ἑτέραν αἰθούσαν, ὤρμησε πρὸς τὴν κλίμακα.

Ἡ ἄγνωστος ἐπέβηκε τῆς ἀμαξίας.

— Κυρία, ἀνέκραξεν ὁ Σανδοβάλ, σπεύδων πρὸς αὐτήν.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἐστῆθη.

— Τί με θέτετε, φίλε μου;

— Νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ἀποκομίζετε τὴν καρδίαν μου.

— Θὰ σὰς ἀποδώσω αὐτὴν αὐριον.

— Ποῦ;

— Παρευρεθήτε τὴν νύκτα ταύτην πλησίον τοῦ κοιμητηρίου τοῦ Ἀγίου Σεβαστιανοῦ.

Ἐπαφελουμένη δὲ τῆς ἕνεκα τῆς ὀριθεύσεως συνεντεύξεως ταράχης τοῦ Σανδοβάλ, ἐπέβη τῆς ἀμαξίας καὶ ἀνεχώρησεν.

IF

Ὁ ἀνὴρ εἶναι μνηχνὴ κινουμένη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας, προσέθηκεν ὁ σκελετός· εἶναι δυσυχὴς τυφλός, ὅστις ἀκολουθεῖ τὴν ὁδὸν ψηλαφηταί... Ὁ Σανδοβάλ... Τί φρονεῖς περὶ τοῦ Σανδοβάλ, Εὐγένιε;

— Δὲν ἤξεύρω· ἀγνοῶ τὴν δύναμιν τῶν θελημάτων τῆς ροδουχόου προσωπιδόφρου.

— Ἡ γυνὴ ἐκεῖνη ἦτο ὠραιοτέρα καὶ νεωτέρα, ἀλλ' ἦτο ἀγνή τῆς Κλάρας.

— Ἀλλ' ὅμως, αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξομολογηθῇ σαφέστερον εἰς τὸν Σανδοβάλ... ἦ εἰς σέ.

— Εἰς τὸν Σανδοβάλ, εἰς τὸν Σανδοβάλ, Εὐγένιε... Ἐχεῖς πραγματικὴν μανίαν νὰ φαίνεσαι ὀξύνους. Ἡ Κλάρα δὲν παρέβαινε τὰ παραγγέλματα τῆς τιμῆς· ἠρᾶτο, ἠρᾶτο ἀληθῶς τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, ἕνεκα τῆς ψυχῆς, ἣν ὑπέθετεν ὑπάρχουσαν ἐν αὐτῷ.

— Τὴν ὁποίαν ὑπέθετε... καὶ ὁ Σανδοβάλ ἠπάτα αὐτήν!

— Ἐπροσωποποιεῖ τὴν ἀκόλαστον ἐπιθυμίαν ὑπὸ τοὺς χαρακτήρας τοῦ ὠραίου καὶ συμπαθητικοῦ ὄντος. Ἀλλως, αὐτὸς οὗτος ἐπλανᾶτο, ἀναζητῶν τὸν ἀγγελον εἰς τὰς φυσικὰς ιδιότητας ἀντὶ ν' ἀναζητήσῃ αὐτόν εἰς τὰς ιδιότητας τῆς ψυχῆς. Ἡδύνατο ν' ἀπαντήσῃ τὸν ἄγιον Μιχαὴλ ὑπὸ τὴν μορφήν δυσειδοῦς γυναικὸς καὶ νὰ μὴ ἀγαπήσῃ αὐτόν. Ἡ ἀνθρωπίνη μωρία εἶναι μεγάλη, ὡς ἐπίσης μεγάλη εἶναι ἡ ἀνάγκη, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐξευγενίζωσι τὰ ἑαυτῶν ἐλαττώματα. Ὁ Σανδοβάλ ἦτο διψασμένος βρυκόλαξ.

— Οἱ πλεῖστοι εἶναι οὕτω πεπλασμένοι. Οὐχ ἦτοτον, προκλεῖς τὸ ἐνδιαφέρον μου· πλὴν, μέχρι τοῦδε, δὲν ἀναγνωρίζω εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Κλάρας τὴν δυσόητον γυναῖκα, εἰς τὸ τοῦ Λοπῆς πρόσωπον μελοδράματος καὶ εἰς τὸ τῆς ἀγνώστου μόλις σχεδιογραφούμενον πρόσωπον, τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω, ἐὰν ἀνήκει εἰς τοῦτον ἢ τὸν ἄλλον κόσμον, ἕνεκα τῆς εἰς τὸν Σανδοβάλ ὀριζομένης συνεντεύξεως πλησίον κοιμητηρίου ἐπὶ τέλους, τὸν Σανδοβάλ ἀναγνωρίζω ὡς μέγα παιδίον καὶ τὸν Ἰνδὸν ὡς εἶδος φαντάσματος, μίαν ἐκκεντρικότητα.

— Καὶ πιστεύεις, ὅτι πάντα ταῦτα

δὲν ἀρκούσι ν' ἀποτελέσωσι σύνολον, πλη-
ρες ἐνδιαφέροντος ;

— Θὰ ἰδῶμεν. Ἐξακολουθήσον. Ὑ-
ποθέτω ὅτι ὁ Σκνδοβάλ, ὁ διψῶν καλλο-
νὴν βρυκόλαξ, θέλει πρηνεθεῖ εἰς τὴν
συνέντευξιν τῆς Κλάρας καὶ εἰς τὴν τῆς
ἀγνώστου.

— Πλανᾷσαι ὁ Σκνδοβάλ μετέβη εἰς
τὴν συνέντευξιν τῆς Κλάρας καὶ δὲν πα-
ρηνεθεῖ εἰς τὴν τῆς ὠραίας ῥοδοχρόου προ-
σωπιδιοφόρου. Τοῦτο ἔδει νὰ σὲ θεραπεύσῃ
τῆς μανίας τοῦ νὰ θέλῃ νὰ μαντεύσῃ
τὰ πράγματα. Μὴ με διακόπτῃς πλέον
καὶ ἄκουσον.

ΙΔ'

— Ἀροῦ ἡ ἄμαξ ἀπεμακρύνθη, ὁ Σκν-
δοβάλ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀκίνη-
τος, εἰς ἣν θέσιν ἀντήλλαξε τὰς τελευ-
ταίας λέξεις μετὰ τῆς ὠραίας ἀγνώστου.
Εἶτα, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπόν
του, προηκολούθησε κατὰ μῆκος τοὺς
τοίχους τῆς οἰκίας, τὴν ὁποίαν περιῆλθε,
καὶ ἀνεζήτησε τὴν κρυφίαν θύραν. Ἡσθά-
νετο οὐκ οἶδα τίνα ἐνδόμυχον εὐχαρί-
στησιν, ὅτι ἦτο ἥρως διπλῆς ἐρωτικῆς
πλεκτάνης μετὰ δύο τοιούτων γυναικῶν,
προφανῶς εἰς ἀνταγωνισμὸν διατελουσῶν.
Εὐρὼν τὴν θύραν, ἐσταμάτησε καὶ ἡ-
κρόασθη.

Μετ' οὐ πολὺ, ἤκουσε τὸν ἐλαφρὸν βη-
ματισμὸν γυναικός.

Ἐθετο τὴν κλεῖδα εἰς τὸ κλειθρον καὶ
ἠνέφξε.

— Σιωπῇ ! εἶπεν ἡ Κλάρα χαμηλοφώ-
νως. Κλείσατε ἐκ νέου τὴν θύραν.

Ὁ Σκνδοβάλ ὑπήκουσε.

Εὐρέθη ἐντὸς χώρου παντελῶς σκο-
τεινοῦ.

— Δώσατέ μοι τὴν χεῖρά σας, εἶπεν
ἡ Κλάρα.

Ἐκεῖνος ἀνεζήτησε τὴν τεινομένην αὐτῷ
χεῖρα, τὴν ἔλαβε καὶ ἀνεθάρρησε, θλί-
ψας αὐτήν.

Ἡ Κλάρα δὲν ἀπέσυρε μὲν τὴν χεῖρά
της, ἀλλ' οὐδὲν ἐποίησατο κίνημα, τὸ ὁ-
ποῖον νὰ δεικνύῃ ἐπιδοκιμασίαν ἢ ἀποδο-
κιμασίαν τῆς τόλμης του.

Οὐχ ἦττον, ἡ χεὶρ τῆς νέας χήρας ἔ-
καιε καὶ ἔτρεμε.

— Μὴ ὀμιλήσητε, προσέθετο πάντοτε
χαμηλοφώνως, καὶ βιδίζετε ἀθουρώς.

Ὁ Σκνδοβάλ δὲν ἠνέφξε καὶ τὰ χεῖλη
του, ἀλλὰ μόνον ἔφερεν εἰς αὐτὰ τὴν
χεῖρα τῆς ὁδηγοῦ του.

Ἀνῆλθον σιωπηλοὶ τὴν κλίμακα, δι-
ηλθον σκοτεινὸν δωμάτιον, ἐπὶ τέλους δ' ἡ
Κλάρα ἠνέφξε θύραν, ὅπισθεν τῆς ὁποίας
ὑπῆρχε φῶς.

Τότε, ἀφῆκε τὴν χεῖρα τοῦ Σκνδοβάλ,
ἀμφότεροι δ' εἰσέδυσαν ἐντὸς θελκτικοῦ
δωματίου, τοῦ ὁποίου οὗτος οὐδέποτε εἶ-
χεν ὑπερβῇ τὴν φλιάν, οὐδέ — δύναμαι νὰ
σοι τὸ ὀρκισθῶ, Εὐγένιε, — ἕτερος ἀνὴρ
πρὸ αὐτοῦ.

Ἦτο εἶδος ἀγιαστηρίου.

Ἐπὶ λαμπρᾶς ἐκ πορφυρίτου ἐστίας καὶ
ἐκατέρωθεν ὠρολογίου ἐξ ἐπιχρύσου ὀρει-

χάλκου, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἰ-
κὼν ἀνδρός, ἔκαιον δύο ἐκ κρυστάλλου
λαμπτήρες, ὑποβασταζόμενοι ὑπὸ ὀρει-
χαλκίων ἀγαλματίων.

Τὸ πῦρ ἔκαιεν εἰς τὴν ἐστίαν.

Παχὺς τάπης ἐκάλυπτε τὸ δάπεδον.
πάντα τὰ ἐπιπλα, μετὰ τῶν ὁποίων
παρηνεθεῖτο ἐν γραφεῖον, ἦσαν ἐξ ἐθένου
καλλιτεχνικαὶ εἰκόνες, παριστώσαι ἄλλη-
γορικὰ ἀντικείμενα, ἐκόσμουσαν τοὺς τοί-
χους καὶ τὸν ὄροφον.

Ἡ Κλάρα ἐξῆλθε σχεδὸν παραχρῆμα
καὶ ὁ Σκνδοβάλ, οὐχ ἄνευ τινὸς ἀλαζο-
νείας, ἠκούσεν αὐτὴν κλειθρῶν δύο θύ-
ρας, εἶτα τὴν εἶδε διελθοῦσαν διὰ τοῦ δω-
ματίου, ἐξελθοῦσαν δ' ἐξ ἀντιθέτου θύρας
καὶ κλείσασαν δύο ἐτέρας θύρας.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἐπὶ ἀνῆλθε, διηυθύνθη,
χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, εἰς τὸ γραφεῖον,
ἠνέφξεν αὐτὸ καὶ ἐξήγαγε δέσμην χαρτίων
καὶ κιβωτίον δερμάτινον.

Ἐπίστρέψασα δὲ πλησίον τῆς ἐστίας
καὶ ἀποθέσασα ἐκεῖνα τὰ ἀντικείμενα ἐπὶ
τραπεζίῳ, ἐκάθησεν ἐπὶ ἀνακλίντρου καὶ
εἶπε τεταραγμένη.

— Καθήσκατε, Σκνδοβάλ.

Οὗτος ἐκάθησε μὲ ὕψος οὐκ οἶδ' ὡς
ἀκατάληπτον καὶ ἐπιβλητικόν, τὸ ὁποῖον
ἐπεβάλλετο ἐπὶ τῆς Κλάρας, ὡχρᾶς, συγ-
κεκινημένης καὶ μὲ τὸ βλέμμα παραδόξως
ἐκφραστικόν.

— Οὐδεὶς δύναται νὰ ἰδῇ ἢ ἀκούσῃ
ἡμᾶς ἐδῶ, εἶπε τὰ δωμάτια, τὰ ὁποῖα
ἔκλεισα, ἀπομονοῦσιν ἡμᾶς παντελῶς.

— Ἐγκατελείψατε, λοιπόν, καθ' ὅλο-
κληρίαν τὸν χορόν ;

— Ναι, διότι ἡσθάνομην ἐμαυτὴν πραγ-
ματικῶς ἀσθενῇ· οὐχ ἦττον, παρὰ τὴν ἀ-
διαθεσίαν μου, θὰ ἔμενον, ἐὰν μὴ ἡσθα-
νόμην μεγίστην ἀνάγκην νὰ συνδιαλεχθῶ
μεθ' ὑμῶν.

— Ἀ ! κυρία ! νομίζω, ὅτι εἶναι ὄνει-
ρον . . .

— Ἀς ὀμιλήσωμεν εἰλικρινῶς, ἄνευ
διφοραμένων φράσεων. Ἡξεύρω ὅτι μὲ
ἀγαπᾶτε, τὸ ἡξεύρω δὲ τόσον καλῶς, ὥς
δὲν ἐζηλοτύπου, βλέπουσα ὑμᾶς χορεύον-
τα μετὰ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης γυναικός,
τῆς ὠραίας ἐκείνης κρεολῆς μὲ τοὺς μαύ-
ρους μαργαρίτας, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐδει-
χθητε τόσον περιποιητικὸς.

— Κρεολὴ μὲ τοὺς μαύρους μαργαρί-
τας ! ἀνέκραξεν ὁ Σκνδοβάλ μετ' ἐκπλή-
ξεως.

— Ἀνοίξατε ἐκεῖνο τὸ κιβωτίδιον.

Ὁ Σκνδοβάλ ἠνέφξεν αὐτό, ἐντὸς τοῦ ὁ-
ποίου περιείχοντο ἄριστον περιδέραιον, ψέλ-
λια, ἐνώτια καὶ κόσμημα τοῦ στήθους, ἐγ-
κλειτὸν λεπτῶς ἐξεργασμένην εἰκόνα ἀνδρός,
ἐντελῶς ὁμοιάζουσαν πρὸς τὴν ὑπεράνω
τοῦ ὠρολογίου ἡρτημένην· τὸ περιδέ-
ραιον, τὰ ψέλλια, τὰ ἐνώτια καὶ τὸ κό-
σμημα ἦσαν ἐκ χονδρῶν μαύρων μαργα-
ριτῶν.

Αἱ δύο εἰκόνες παρίσταν εἰκοσιπενταε-
τὴ περίπου ἄνδρα, ὡχρὸν καὶ λευκὸν τὴν
χροιάν, μὲ μεγάλους καὶ μέλανας ὀφθαλ-
μούς, μὲ στενὸν μέτωπον, βλεφκρίδας πυ-
κνὰς καὶ μελαίνας, τὰ χεῖλη λεπτὰ καὶ

μὲ ἀγρίαν ἔκφρασιν· ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἡ φυ-
σιογνωμία του ἐν συνόλῳ εἶχε τι ἀπαί-
σιον.

Ὁ Σκνδοβάλ ὠχρίασεν εἰς τὴν θέαν
τῶν πλουσίων ἐκείνων κοσμημάτων.

— Παραδόξον ! παραδόξον ! ἐψιθύρυσεν
ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἀποκαλεῖτε ὠραίαν
κρεολὴν μὲ τοὺς μαύρους μαργαρίτας, ἔ-
φερεν, ἐνῶ ἐπέβηκε τῆς ἀμάξης, ὅμοιον
κόσμον, ἐπὶ δὲ τοῦ στήθους τῆς ὁμοιον
κόσμημα, ἐγκλειτὸν ὁμοίαν εἰκόνα . . . ἡ
σχεδὸν ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν
βλέπω.

— Εἶναι ἀληθές.

— Γνωρίζετε ἐκείνην τὴν γυναῖκα ;

— Δὲν πιστεύω νὰ εἶδον αὐτὴν ποτέ.

— Πιστεύετε, εἶπετε ;

— Δὲν δύναμαι νὰ ἐκφρασθῶ ἄλλως.

— Ἐὰν δὲν γνωρίζετε αὐτήν, πῶς ἡ-
ξεύρετε, ὅτι εἶναι κρεολή ;

— Τὸ ἐμάντευτα ἐκ τῆς λευκότητος
τῆς ἐπιδερμίδος της, λευκότητος θαμβῆς,
χαρακτηριστικῆς.

— Ἀ ! καὶ δὲν ἔχετε ἐτέρας πληροφο-
ρίας περὶ αὐτῆς ;

— Σὺς εἶπον ἤδη ὅτι ἀγνοῶ τίς εἶναι.

— Πλὴν ἡ σύμπτωσης εἶναι παραδόξος·
κοσμήματα ὅμοια πρὸς ταῦτα καὶ ἐντὸς
τοῦ κοσμήματος τοῦ στήθους εἰκὼν ὁ-
μοία πρὸς ταύτην ! Τίνος εἶναι ἡ εἰκὼν,
Κλάρα ;

— Ἡ εἰκὼν ἀνδρός, ὅστις ἐπέσχε μοι
θέσιν πατρός, κατὰ τὰ πρῶτα δώδεκα ἔτη
τῆς ζωῆς μου, ἀπεκρίθη συγκεκινημένη,
καὶ ὅστις ἀκολούθως ἐγένετο σύζυγός
μου, προσέθετο, χωρὶς νὰ δυνήθῃ ν' ἀπο-
κρύψῃ ἐντελῶς τὴν ἀποστροφὴν της.

— Εἰσθε ὀρφανή ;

— Δὲν ἐγνώρισα τοὺς γονεῖς μου. Εἶ-
ναι ἡ ἦσαν Ἰνδοί.

— Ἀ !

— Ἀναγνώσατε, εἶπεν ἡ Κλάρα, λύ-
σασα τὴν δέσμην τῶν ἐγγράφων καὶ προσ-
ενεγκοῦσα ἐν αὐτῶν τῷ Σκνδοβάλ.

Ἦτο ἀντίγραφον ληξιαρχικῆς βαπτι-
στηρίου πράξεως, συνταχθεῖσης πρὸ τριά-
κοντα τριῶν ἐτῶν εἰς τὸ Μεξικόν.

« Εὐάγγελος, κατὰ τὰ ἐν ἰσχύϊ διατυπώσεις, τὴν
Κλάραν Μάριαν Δὲ-λὸς-Δολόρες, Ἰνδὴν, γεννηθεῖσαν
εἰς τὴν Σιέρραν Μάδρε, ἡλικίας, ὡς φαίνεται, ἐτῶν
δύο καὶ εὐρεθεῖσαν εἰς τινὰ ἐστρατεῖαν κατὰ τῶν
Ἰνδῶν ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου δὲ Λέμου, ἐμπόρου καὶ λο-
χαγοῦ τῆς πολιτοφυλακῆς τῆς πόλεως ταύτης τοῦ
Μεξικοῦ, εἶτα δ' υἱοθετηθεῖσης νομίμως ὑπὸ τῆς κυ-
ρίας Κλάρας δ' Ἀλβαράδου, θείας τοῦ εἰρημέου Ἀγ-
γέλου δὲ Λέμου ».

— Ἀ ! ἀνέκραξεν ὁ Σκνδοβάλ, ἐὰν δὲν
ἦσθε πλήρης θελήτρων, Κλάρα, ἡ ῥομαν-
τικὴ αὕτη περίστασις μόνη ἤθελεν ἀρκέ-
σει νὰ καταστήσῃ ὑμᾶς ἀξιολάτρευτον.

— Αὕτη ἡ περίστασις, τὴν ὁποίαν θε-
ωρεῖτε τόσῳ ῥομαντικῇ, μὲ κατέστησε
τὴν δυστυχιστέραν τῶν γυναικῶν, Σκνδο-
βάλ. Ἀναγνώσατε καὶ τοῦτο τὸ ἐγγράφον.

— Ἀντίγραφον πράξεως τελέσεως γά-
μου πρὸ εἰκοσι καὶ ἐνός ἐτῶν.

— Ναι, τοῦ γάμου μου μετὰ τοῦ Ἀγ-
γέλου Λέμου. Ἀναγνώσατε τὸ ἕτερον τοῦτο
ἐγγράφον.

— Πράξις ἀποβιώσεως !

— Τοῦ Ἀγγέλου δὲ Λέμου, ἐμπόρου,

εὐρεθέντος φονευμένου πρὸ δέκα καὶ τεσσάρων ἐτῶν εἰς τι κτήμα τῆς Ἀγίας Μαρίας. Ἀναγνώσκατε ὅμως καὶ τὰ λοιπὰ.

— Δικαστικαὶ ἐνέργειαι !

— Δικαστικαὶ ἐνέργειαι, γενόμεναι ἀνωφελῶς πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς θυγατρὸς μου, γενομένης ἀφάντου, πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν, ἐκ τοῦ αὐτοῦ κτήματος.

Ἡ Κλάρα ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν τῆς. Ὁ Σανδοβάλ ἤκουσε τοὺς λυγμούς τῆς.

— Διατί κλαίετε, κυρία; εἶπε, δυσχερестоῦμενος ὅτι ἐλάμβανε τοιαύτην λυπηρὰν τροπὴν ἢ μετὰ τῆς χήρας συνέντευξις του.

— Δώσατέ μοι ἀπασαν τὴν προσοχὴν σας, Σανδοβάλ. Ἡ διήγησίς μου θέλει συμπληρώσει τὰ ὑπὸ τῶν ἀναγνωσθέντων ἐγγράφων ἀφιέμενα κενά. Ἐάν, ἀφοῦ με ἀκούσητε, ἐξακολουθήτε νὰ με ἀγαπᾶτε, ἐάν τολμᾶτε νὰ γενήτε σύζυγός μου, νὰ μετασχητῇ τῆς δυστυχίας μου, θέλω ῥιφθῇ ἄνευ ὀρων εἰς τὰς ἀγκάλας σας, εὐρίσκουσα παραμυθίαν εἰς τὸν ἔρωτά σας.

— Ἀ! κυρία, ὁ ἔρωτός μου δὲν θέλει ἐξασθενῆσαι οἷονδῆποτε ἂν ἦναι τὸ μυστικόν, τὸ ὅποτον μέλλετε νὰ μοι ἀποκαλύψετε... Ὁχι, διότι ὁ βίαιος οὗτος καὶ τυραννικός ἔρωτός, ὁ δεσπότης ἐμοῦ, ὁ συντηρῶν τὴν ζωὴν μου, εἶναι ὁ πρῶτος ἔρωτός μου!

— Ἀκούσατέ μου πρῶτον, Σανδοβάλ, ἀκούσατέ μου καὶ μὴ δεσμευεσθε ἐκ τῶν προτέρων.

— Σὲς ἀκούω μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος, Κλάρα.

— Συγγνώμην... Ἡ διήγησίς μου θὰ εἶναι μακρὰ... θέλω δὲ νὰ σὲς περιποιηθῶ ὡς φίλον καὶ ἐλθισμόνουν...

Ἡ γέρθη, ἠνέφξε δύο θύρας ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἐσήμανε κωδωνίσκον.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, ἐπανήρχετο, φέρουσα ἐπὶ χρυσῶν δισκῶν, τὸν ὅποτον μετὰ κόπου ἐκράτει καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκοντο τραπεζομάνδρα, μία φιάλη, κρέας ἐψημένον, γλυκύσματα καὶ σιγάρα.

Ὁ Σανδοβάλ ἠγέρθη τυχέως, ἔλαβε τὸν βαρὺν δίσκον ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Κλάρας καὶ ἀπέθεσεν αὐτὸν ἐπὶ τραπέζιου, λέγων :

— Ἀ! κυρία! πάντοτε περιποιητικὴ!

— Ὁχι, ἐθιμοτυπίας μὲ ἐμέ· τὰ σιγάρα καὶ τὸ ρούμιον εἶναι ἄριστα.

— Δέχομαι, ἀπεκρίθη ὁ Σανδοβάλ, ἀνάπτων σιγάρον καὶ πληρῶν ρουμίου ποτηρίου.

— Σὲς παρκαλῶ, πληρώσατε καὶ δι' ἐμέ ἔν, εἶπεν ἡ Κλάρα.

— Κελεισμένοι μόνος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, μετὰ γυναικός, τὴν ὁποίαν λατρεύω καὶ γοιτεύω καὶ ἥτις πίνει ρούμιον! εἶπε κατὰ διάνοιαν ὁ Σανδοβάλ ἐν μεθυστικῷ ἐνθουσιασμῷ.

— Οὐδέποτε πίνω πνευματώδη ποτὰ, ἰδίως δὲ ρούμιον, εἶπεν ἡ Κλάρα, λαμβάνουσα τὸ ὑπὸ τοῦ Σανδοβάλ πληρωθὲν δι' αὐτὴν ποτήριον καὶ φέρουσα αὐτὸ εἰς τὰ χεῖρά της· πλὴν ἀπόψε... ἀπόψε, ἔχω

ἀνάγκην ν' ἀποδιώξω τὴν ἀπελπισίαν... ὅπως ἀφηγηθῶ τὰ πάντα, τὸν τρόπον μου...

Ἐρρόφησεν ὀλίγον ρούμιον, ἐτοποθέτησεν ἀναπαυτικῶς τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ εὐρέος ἐρεσινώτου τοῦ ἀνακλίντρου, ἐστήριξε τοὺς μικροὺς πόδας τῆς ἐπὶ μιᾶς τῶν γωνιῶν τῆς ἐστίας καὶ ἤρχισεν ὡς ἔζη.

[Ἐπεται συνέχεια]

Δ**

ΤΟ ΕΙΦΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΡΙΟΛ

[Ἐπεισόδιον ἐθιμοτυπίας ἐν τῇ τουρκικῇ αὐλῇ].

[Συνέχεια καὶ τέλος, εἶς προηγουμένον φύλλον]

Γ'

Ὁ Δεσπότης ἐπεδοκίμασε τὴν ἀδελφὴν του.

— Δὲν θὰ πιστεύσης, Ἀθηναίς; εἶπεν οὗτος, πόσον σοὶ εὐχαριστῶ, διότι ἡ ἀνόητος ἐκείνη ὑπόθεσις ἔληξε τόσον εὐτυχῶς διὰ τῆς ἐτοιμότητος τοῦ πνεύματός σου καὶ τῆς δραστηρίας ἀναμείξεώς σου. Εὐχομαι δὲ ὅπως τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ τοῦ ξίφους μὴ προσλάβῃ σπουδαίας συνεπειάς.

— Τὰ πάντα βεβχίως ἡδυνάτο τις νὰ προσδοκᾷ παρὰ τῆς χώρας ταύτης, ἀλλ' εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις συμφέρει αὐτῇ νὰ τηρήσῃ τὴν μετὰ τῆς Γαλλίας εἰρήνην. Πιστεύω ὅτι τὸ συμβᾶν τοῦτο θὰ διέλθῃ ἀπαρτηρητόν. Εἰς ἄλλους χρόνους... τίς οἶδε;...

Ταῦτα εἰποῦσα ἡ Ἀθηναίς, κατήλθε μετὰ τινος θεραπαίνης εἰς τι δωμάτιον τοῦ κάτω διαμερίσματος τοῦ μεγάρου, καθότι ἔπρεπεν ἤδη νὰ παρκασκευασθῶσι τὰ πρὸς ἀναχώρησιν.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου ἐπὶ μεγάλῃς κλινῆς ἐκοιμάτο ἄνθρωπος, ὃν ἐπετήρουν, καθήμενοι πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ τάπητος, ὑπηρετῆς Ἕλλην καὶ ὑπηρετριά. Ἀμα τῇ εἰσόδῳ τῆς κομήσεως ὁ ἀναπαυόμενος ἤγειρεν αἰφνης τὴν κεφαλὴν καὶ ἐθεώρησεν ἐν τρόμῳ καὶ ἐκστάσει περὶ αὐτόν, ὅτε τὸ βλέμμα του ἔστη ἐπὶ τοῦ μεσιδιῶντος προσώπου τῆς κομήσεως· τότε ῥίψας ἄρ' ἐαυτοῦ τὸ κάλυμμα, ἀνεπήδησε :

— Κόμησσα Ἀθηναίς! Θεέ μου, μὴ ὀνειρεύομαι, εἰπατέ μοι, κόμησσα, ποῦ εὐρίσκομαι, τί μοι συνέβη;

— Πρὸ πικρῶς ἀναπαύθητε, Δὲ Φερριόλ, κατακλίθητε πάλιν, εἶπεν ἡ Ἀθηναίς, τὰ νεῦρά σας βεβχίως εἶναι ἀκόμη ἠρεθισμένα ἐκ τῶν πρὸ ὀλίγου συμβάντων ὑμῖν.

— Ἀλλὰ, κόμησσα, ἱκετεύω ὑμᾶς...

— Δὲ-Φερριόλ, θὰ διηγηθῶ ὑμῖν πάντα, ὅσα θέλετε νὰ μάθητε, ἀλλ' ἂν μοι ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ τ' ἀκούσητε ἡσυχῶς καὶ ἀταράχως.

— Θέλω σὲς ἀκούσει ὡς μαθητὴς σχολείου, ἐξηγήσατέ μοι μόνον πῶς εὐρέθη ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός σας ἐκ τοῦ κατηραμένου τουρκικοῦ ἀνακτόρου; Αἱ τελευταῖαι ἀναμνήσεις μου παύουσιν εἰς δύο φρικαλέους μαύρους δαίμονας.

— Ἦσυχα, ἤσυχα, ἀγαπητέ μοι μαρ-

κήσιε, ὑπέλαβεν ἡ Ἀθηναίς, καθήσασα. Δὲν ἐνθυμεῖσθε τὸ μικρὸν δωμάτιον, τὸ πολυτελῶς ἐξωμένον, τὸ ἔχον ἐν παράθρονον μὲ χρυσὰς κιγκλίδας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου...

— Ἀ, νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! διέκοψεν αὐτὴν ὁ Φερριόλ — μοὶ ἐπαναφέρετε τὴν μνήμην. Μετὰ τὴν κωμωδίαν, ἥτις ἐπαίχθη πρὸ τῆς αἰθούσης τῆς ἀκροάσεως, ἐφυγον ἄγνοων ποῦ ὤδουν, ὅποτε τυχαίως ἀνοίξας μυστικὴν τινὰ θύραν εὐρέθη πρὸ ὠραίου διαδρόμου, ὅστις μοὶ ἤνοιγε τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν παράδεισον, ὡς μοὶ ἐφάνη, ἀλλ' ἡ παραδείσιος ἡδονὴ, ἥς ἤρχισον νὰ ἀπολαύω, δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Ἰσχυραὶ χεῖρες μὲ ἤρπασαν καὶ μὲ ἔδεσαν, ἐρριψαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου σάκκον, ὅποτε καὶ ἀπώλεσα πᾶσαν συνειδήσιν τῶν συμβαινόντων. Ἦκουσα κατόπιν φλοῖσθον κυμάτων πληττόντων σάνιδας, ἐνθυμούμαι δὲ μόνον ὅτι ἡ τελευταία σκέψις μου ἦτο κατὰ εἰς ὅλους τοὺς Τούρκους.

— Ὡ! μαρκήσιε, εἶναι ἀλήθεια ὅλα αὐτά; Ὅπως δῆποτε μοὶ διερωτῆσατε πολὺ μέρη τοῦ μυθιστορήματός, οὐ εἶσθε ἤρωτος. Ὅπως λοιπὸν γνωρίζετε, ἐγὼ ἤμην προσκεκλημένος χθὲς ἐσπέραν εἰς τῆς βασιλομήτορος, πρὸς τιμὴν μου δὲ ἐδόθησαν χοροὶ, τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἐθεώμην ἐκ παραθύρου ἐν τινὶ θεωρείῳ. Εἴκοσι πέντε παράπλευρα θεωρεῖα, κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήληλάν διὰ μεταξίνων παραπετασμάτων, ἦσαν κατεστημμένα ὑπὸ τῶν χαρμεῖων. Ἡ ἐθιμοτυπία ἀπῆλθε ὅπως μὴ ὦσιν ἐν ἐκάστῳ θεωρείῳ πλείοντε τῶν δύο ὅλα ταῦτα τὰ θεωρεῖα εἶχον ἐξόδον εἰς κοινόν τινὰ διάδρομον, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον οἱ λαμπροὶ θάλαμοι τῆς Σουλτάνης Βασιλίδος. Πλησίον ἡμῶν ἔκειτο τὸ θεωρεῖον τοῦ Σουλτάνου, ὅστις ἡδύνετο νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸ διὰ κρυφίας θύρας, κατ' εὐθείαν ἀπὸ τοῦ Διθανίου ὅπως ἀπολαύσῃ τῆς θέας τῶν ὀρχουμένων νυμφῶν του. Δεξιὰ τοῦ θεωρείου τούτου λοιπὸν εὐρισκόμεν ἔγὼ μετὰ τῆς γαλλίδος, τῆς περικαλλοῦς καὶ συνετῆς Κεμηλὲ Καδίν, τῆς συνεπείᾳ ἐκτάκτων συμβάντων εὐρισκομένης ἐν τῷ Σουλτανικῷ χαρμεῖῳ. Ἐξ αὐτῆς ἔμαθον ὅτι διατελοῦμεν εἰς ἄμυστον γειτονίαν μετὰ τοῦ Σουλτάνου καὶ ὑπὸ περιεργίας κενταυμένη, ἀπεφάσιμα ν' ἀνοίξω ὀλίγον τὸ μεταξίνον παραπέτασμα καὶ θεωρήσω εἰς τὸν μυστικὸν θάλαμον. Τὸν Σουλτάνον δὲν εἶδον, ἀλλὰ...

Γέλως ἀσθεστος διέκοψε τὴν ὁμιλοῦσαν.

— Ἀλλ' ἐμέ, ἐμέ τὸν τρελλὸν Φερριόλ, εὐρεθέντα ἐκεῖ ὑπὸ ὅλως ἐξαίρετου περιπτώσεως! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος, ἐξακολουθῶν νὰ γελᾷ. Κόμησσα, ἀκριβὲς θὰ ἐπλήρωνον ὅπως θεωρήσω τὸ ἐξεστνηκὸς πρόσωπόν σας, ὅτε μὲ εἶδετε αἰφνης εἰς τὰς χρυσὰς κιγκλίδας.

— Σὲς βεβχίως, μαρκήσιε, ὅτι ἐκρυσταλλώθην ἐκ τῆς φρίκης μάλλον ἢ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως. Νὰ παρευρίσκῃται τις ἐν εορτῇ ἐντὸς τοῦ Σεραγίου, εἶναι ἐγκλημα ἄξιον θανάτου εἰς πάντα μουςουλμάνον, ἐτι μάλλον εἰς γαϊούρ· ἐάν ὁ Σεραϊ - Ἀγᾶς, ἀρχιευνούχος, ἐπιτηρητὴς τοῦ χαρμεῖου, ἰστάμενος ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς αἰθού-